

Iktatószám		Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás	
		Szerző		Tárgy 381.631	
		Cím Hogy drágít a közönség.....		Hely	
Forrás: Budapesti Napló				Idő " 1913 "	
Ep.		1913 I/5		Személy	
(Hely)		(Idő)		(Köt. v. füz.) Oldalsz.	
				Helyszám	

Hogy drágít a közönség.

Ami olcsó: — rossz.

Akik a drágaság okait kutatják, hol ezt, hol azt a tényezőt szidják, de elfeledkeznek a közönségről, holott az árak emelkedésében gyakran neki is része van. A magyar fogyasztó, főképpen a budapesti, nem tud és nem akar alkalmazkodni. Nem vesz fáradságot arra, hogy a drágasággal harcoljon, hogy a kereskedő taktikájával szemben maga is taktikát használjon. Nem alkalmazkodik a kínálat változásához, hanem kötött programmal megvásárolni, s amit otthon megállapított, azt veszi meg minden áron. Ha történetesen megdrágult az illető cikk, akkor szitkozódik és panaszkodik, de mégis éppen azt vásárolja meg.

A nagy kereslet folytán előálló áremelkedéseket sokszor szabályozhatná a közönség, ha nem akarna például éppen akkor borjuhust venni, mikor az a legdrágább, holott a piacon félig ingyen kínálják a vadakat. Vagy nem kötné magát éppen a csirkéhez azon a napon, mikor keveset hoztak be, s a halat véletlenül nagyon olcsón adják. A piaci szemlélődő megállapíthatja ezt a csökkenést, sőt még az sem ráfogás, hogy a megdrágult árunak bizonyos vonzóereje van.

A legjobban szembejön a közönségnek ez a viselkedése a vadkereskedelemben. A vendéglőben, ahol miért-miért nem, az előkelően hangzó fácán- v. őz-pecsenyéért nagy árakat számítanak, az étlapnak ezeket a fogásait bőven fogyasztják, s megfizetik a más húsokkal szemben fennálló ártöbbletet.

A vadkereskedőtől pedig nem veszik olyan mértékben az árut, mint ahogy ezt a vadhusoknak olcsósága természetessé tenné. Nem tréfadolog, hanem megtörtént, hogy egy előkelő hölgy ott hagyta a fácánt a kereskedőnél, mikor három korona volt az ára, s néhány nap múlva öt koronaért vásárolt egyet. Nem lehet uri étel, és nem is lehet az a fácán olyan jó, ha három koronaért adják. Ugy látszik a vendéglős is ezért köti egybe előkelő tarifával a vadpecsenyét. Senki sem tartja kitünő ételnek az őzgerincet, ha a sertéscombnál olcsóbb.

Pedig olcsóbban lehetne adni. Tessék csak idefigyelni. A fácán darabja jelenleg 2 korona 80

fillér. Ugyanannyi, mint egy közönséges pulard. Az őz és szarvas kilója a pörköltnek való 80 filléres hustól kezdve 2 korona 80 fillérral végződik a gerincnél. A vaddisznó 80 fill.-től 2 K-ig emelkedik a hus minősége szerint. Ezekkel szemben a marha vesepecsenyéjének ára nem kevesebb, mint 4 korona. A vadkacsa kilója 1.60—2 korona, a fogoly darabja 1.40—1.50 fillér, egy egész nyul 3 korona, kisebb 2 korona. *Az árakat a tavalyihoz képest lényegesen csökkentette a fogyasztási adó eltörlése.*

A vadak ezen olcsósága mellett mégis bőven engedünk ki külföldre s a drága marha- és sertéshust fogyasztva, a húsárok emelkedése miatt panaszkodunk. A vendéglőben azonban, ahol az említett okból meg kellett tartani a vadhusok előkelő niveljét, bőven fogy a vad.

Igy taktikázik a közönség az árakkal szemben — a maga kárára. Ez az egy példa többé kevésbé áll minden cikkre.